

Եթէ յոգնեցիր կեանքի կրուուի մէջ,
 Եւ հոգիդ կարօտ է լուռ հանգըստեան,
 Զըգիւր առօրեայ հոգսերըդ անվերջ
 Եւ թըռիւր դէպի գիրկը բընութեան:
 Որպիսի՜ հեշտանք—խաղաղ անկիւնում
 Թափառել կանաչ ծառուղիներում,
 Շընչել անտառի կենսաբար օդը
 Եւ դադար առնել ախորժ ըստուերում,
 Ուր թաւշի նըման քընքոյշ է խոտը.
 Կամ խոր ձորի մէջ, գետակի ափին,
 Ուր կորագըլուխ նիրհում է ուռին,
 Քարերի վըրայ նըստած երազել
 Եւ ջըրի ձայնին ունկընդիւր լինել:
 Ի՞նչ երանութիւն—լեռների գըլխից
 Հիանալ շրջեղ տեսարաններով
 Եւ հեռու երկրի տառապանքներից՝
 Ուրախ և ազատ երգել անխըռով,
 Մոռանալ տանջող վըշտերըն անթիւ
 Եւ բիւր հոգսերից մի պահ ազատուած՝
 Մի՛ վայրկեան ըզգալ իրան վեհ արծիւ՝
 Կորովի թափով ամբերին հասած:

Լեւոն Մանուէլեան